De Nieuwe Gitaar

In juni 2011 werd het wachten beloond, mijn nieuwe Merula gitaar was af! Bert Kwakkel mailde eerst dat de ruwbouw gereed was, daarna kwam het bericht dat de snaren erop zaten en uiteindelijk kon ik hem op een mooie zaterdag in juni praktisch met het begin van de zomer ophalen.

Iets meer dan anderhalf jaar waren verlopen sinds ik de gitaar besteld had. Ik had in de tussentijd mooi de gelegenheid het grootste deel van de aankoopprijs bij elkaar te sparen. Anderhalf jaar lijkt lang, maar zet daar eens de wachttijd voor een Hauser tegenover (bijna zes jaar, met ‘automatische’ ingebouwde inflatiecorrectie op de prijs, ik hoorde van een geval waarbij op die manier de prijs verdubbelde!).

Het eerste jaar leefde de gedachte aan een nieuwe gitaar nog niet zo bij me. Sparen kwam eerst. Dus legde ik al het geld van de gitaarlessen en de kleine persoonlijke extraatjes apart. Maar toen begin 2011 Bert Kwakkel belde dat hij de gitaar in onderdelen klaar had, begon het langzamerhand te kriebelen. Ook op de spaarrekening, trouwens, want het zat er niet direct in dat ik het bedrag helemaal zou halen. Gelukkig was mijn lieve ‘kascommissie’ bereid bij te springen.

En zo ging ik op een zonnige junidag samen met Erna op weg naar Gaanderen om mijn nieuwe instrument af te halen. Het is een goed uur rijden, want dat deel van Twente en de Achterhoek kennen alleen tweebaanswegen plus de nodige stoplichten (Eibergen en het traject bij Lichtenvoorde staan er bekend om).

Bert Kwakkel verwelkomde ons hartelijk, de koffie en thee kwamen op tafel en toen kwam mijn Merula uit de koffer.

Wat voel je op het moment dat je zo’n gitaar voor het eerst in de handen houdt? Nee, niet helemaal het gevoel dat ik had toen ik mijn dochters voor het eerst in mijn armen hield, maar het ligt wel in dezelfde sfeer.

De Merula was wonderlijk licht. De gitaar zat strak in de lak en verspreidde nog de geur van vers bewerkt hout. De klank was zoals ik me herinnerde van de try-out, een duidelijk teken dat Bert Kwakkel de kwaliteit van zijn instrumenten uitstekend reproduceert.

Ik had het geld al overgemaakt, dat was geregeld, dus was het aan Bert om nog een certificaat en een geprepareerd lager kambeentje te overhandigen en goede raad te verschaffen.

Het certificaat is nodig om aan te tonen dat je het Rio Palissander van zij- en achterkant van de gitaar niet op illegale wijze in je bezit hebt gekregen. Rio Palissander is verboden materiaal, tenzij je het al in je bezit had op het moment dat het export/importverbod in ging. Bert had een mooie voorraad liggen op het moment dat het verbod van kracht werd en het certificaat toont aan dat het hout vrijgesteld is van dat verbod.

Het lagere kambeentje zal zijn dienst bewijzen als de actie van de gitaar iets hoger wordt. Dit kan heel goed gebeuren omdat het houtwerk van een nieuwe gitaar -de hals incluis- zich nog moet zetten.

Ik kreeg aanwijzingen voor onderhoud: de lak polijsten van tijd tot tijd met een speciaal polijstmiddel met kamferspiritus en de toets eens per half jaar tot een jaar behandelen met gekookte lijnolie. Een flesje polijstmiddel kreeg ik alvast mee.

Bert kwam ook met aanwijzingen voor de vochthuishouding. Hij bouwt de instrumenten bij een redelijk lage vochtigheidsgraad, zodat je aan de ‘lage’ kant wat ruimte hebt in het Hollandse klimaat. Waar ik me echt over verbaasde, een lage luchtvochtigheid is veel slechter voor een gitaar dan een hoge. Een nauwkeurige hygrometer is een belangrijk meetinstrument om vast te stellen of je een gitaarbevochtiger nodig hebt.

Bert raadde aan om een goede instrumentverzekering af te sluiten. Zijn beschrijving van de reparaties na een paar ongelukjes met de gitaar -een gespleten bovenblad na een val bijvoorbeeld- en de daaraan verbonden kosten gaven de noodzaak absoluut aan. De kosten van het vervangen van een bovenblad kunnen oplopen tot de kosten van een nieuwe gitaar!

Later merkte ik dat het zoeken van een instrumentenverzekering geen sinecure is. Veel verzekeringsmaatschappijen zien een gitaar als kostbaarheid die je veilig opslaat in een brand- en overstromingsveilige kluis.

Maar daar is een gitaar natuurlijk niet voor! Die moet je bespelen! Ongelukjes bij vervoer en bespelen vallen steevast buiten de dekking terwijl je juist daarbij de meeste kans op schade hebt. Zodoende betaal je goud, terwijl je volgens de voorwaarden er al bijna niet op mag spelen.

Gelukkig slaagde ik erin om een goede instrumentverzekering met gunstige voorwaarden te vinden voor een redelijke prijs. Wereldwijd verzekerd, ook tegen on-stage en on-the-road ongelukken. Een hele opluchting!

Als laatste vermeldde Bert dat hij de gitaar na een half jaar graag nog even terugzag voor een check-up. Dan zou hij tevens laten zien hoe je de toets moest prepareren.

De terugweg naar huis leek veel langer, omdat ik natuurlijk niet kon wachten om met het inspelen te starten.